

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobců: a) **Z. K.**, nar. X, b) **O. K.**, nar. X, oba bytem X, oba zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5-Stodůlky, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR** se sídlem Palackého nám.4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2009 č.j. 45740/2009-OSH-30.1-8.10.09,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včas podanou žalobou domáhali u Městského soudu v Praze přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva zdravotnictví České republiky, kterým bylo rozhodnuto o jejich odvolání proti rozhodnutí Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje se sídlem v Brně č.j. 3949/2009/BM/PRAV ze dne 21.7.2009. Rozhodnutí bylo změněno ve výrokové části tak, že Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje se sídlem v Brně (dále jen KHS Jmk), jako věcně a místně příslušný správní orgán dle § 55 odst. 1 a § 52 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také zákon č. 200/1990 Sb.), ve spojení s § 82 odst. 2 písm. ha) a k) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále také zákon č. 258/2000 Sb.), rozhodla ve společném řízení podle § 57 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupku na úseku zdravotnictví uvedeném v § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., takto: pod bodem I. O. K., zákonná zástupkyně nezl. syna R. K., nar. X, a pod bodem III. Z. K., zákonný zástupce

nezl. syna R. K., nar. X, jsou vinni přestupkem na úseku zdravotnictvím uvedeným v § 29 odst. 1 písm. f) zákona č.200/1990 Sb., který spáchali tím, že jako osoby odpovědné ve smyslu § 46 odst. 4 zákona č.258/2000 Sb. za splnění povinnosti podle § 46 odst. 1 písm. zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s § 4 odst. 1 vyhlášky č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, ve znění pozdějších předpisů (dále také vyhl. č. 537/2006 Sb.), nezajistili, aby se jejich nezletilý syn R. K., nar. X, podrobil u zvolené praktické lékařky pro děti a dorost MUDr. J. E., v době od 21.9.2007 do 28.12.2008 stanovenému druhu pravidelného očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B, ačkoli u něj nebyl zjištěn zdravotní stav, který by ve smyslu § 46 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. bránil podání očkovací látky. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni O. K. uložena pokuta podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 ve spojení s § 29 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. ve výši 6.000,- Kč. Žalobci Z. K. byla rovněž uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč. Pod bodem II. a IV. výroku žalobou napadeného rozhodnutí bylo uloženo jak žalobkyni, tak žalobci, uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobci s uvedenou pokutou nesouhlasili, namítali, že považují rizika spojená s očkováním dítěte za větší nebezpečí pro dítě než potenciální prospěch z tohoto očkování. Žalovaný má za prokázané, že žalobci nesplnili povinnost nechat syna očkovat v souladu s požadavky stanovenými v § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. K tomu žalobci uvedli, že toto ustanovení žádnou konkrétní povinnost neukládá, pouze odkazuje na prováděcí předpis. Ten ovšem nemůže ukládat žádnou povinnost, jejíž nesplnění by bylo sankcionovatelné. Vymahatelné povinnosti lze totiž ukládat pouze zákonem (článek 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Žalobci namítali dále promlčení, vycházeli z toho, že se promlčení má počítat ode dne, kdy měla být podána první, nikoli poslední dávka. Žalobci mají za to, že nemohou být povoláváni k odpovědnosti za nesplnění druhé, třetí a čtvrté dávky, neboť pro její podání nebyly splněny předpoklady, nebyla podána dávka první. Uvedli, že promlčecí lhůty podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. je třeba počítat u každé dávky individuálně, tedy od posledního dne, kdy pro předmětnou dávku byly splněny všechny předpoklady a přesto podána nebyla. Ke spáchání přestupku nemohlo dojít, neboť podle § 4 odst. 1 vyhl. č. 537/2006 Sb. je podmínkou pro očkování hexavalentní očkovací látkou předchozí očkování proti tuberkulóze, k němuž nedošlo. Žalobci dále poukázali na to, že nesouhlasí se stanoviskem žalovaného o možnosti omezení podle článku 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicině v zájmu ochrany veřejného zdraví. Uvedli, že žalovaný takovou nezbytnost neprokázal. V jiných demokratických zemích, např. řadě zemí Evropské unie, není nikdo sankcionován pouze kvůli tomu, že nechce sebe nebo své dítě podrobit rizikům spojeným s očkováním. Žalobci dále uvedli, že byli sankcionováni i za to, že nezajistili očkování svého dítěte proti infekčním nemocem, mimo jiné tetanu a virové hepatitidě B. Tetanus však není pokládán za přenosnou nemoc a hepatitida typu B se u malých dětí přenáší pouze tělními tekutinami, t.j. krví nebo pohlavním stykem. Jestliže přesto ve výroku rozhodnutí jsou uvedeny i tyto nemoci, žalobci poukázali na to, že nejde o infekční nemoci, kde by bylo nebezpečí, že by je nezletilý syn žalobců mohl šířit. Žalobci z uvedených důvodů navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žádali rovněž náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Vyslovil nesouhlas s námitkou žalobců, že zákon č. 258/2000 Sb. žádnou konkrétní povinnost neukládá a odkazuje pouze na prováděcí předpis. Žalovaný uvedl, že ust. § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. stanoví, že fyzická osoba je povinna podrobit se v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech stanovenému druhu

pravidelného očkování. Podle § 46 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb. jde-li o osobu, která nedovršila 15. rok svého věku, odpovídá za splnění povinnosti dle odst. 1 její zákonný zástupce. Prováděcím právním předpisem je vyhl. č. 537/2006 Sb. vydaný Ministerstvem zdravotnictví v mezích § 46 odst. 1 – 6 zákona č. 258/2000 Sb., a podle § 108 odst. 1 téhož zákona, která upravuje mimo jiné druhy a termíny provedení jednotlivých očkování. ust. § 4 odst. 1 uvedené vyhlášky stanoví, že základní očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B se provede v době od započatého 13. týdne po narození dítěte, vždy však po zhojení postvakcinační reakce po očkování proti tuberkulóze, a to třemi dávkami hexavalentní očkovací látky v průběhu prvního roku života dítěte podanými v intervalech nejméně jednoho měsíce mezi dávkami a čtvrtou dávkou podanou nejméně šest měsíců po podání třetí dávky. Čtvrtá dávka hexavalentní očkovací látky se podá nejpозději před dovršením 18. měsíce věku dítěte. Z uvedeného vyplývá, že vyhláška č. 537/2006 Sb. je pouze prováděcím právním předpisem, který na základě zákonného zmocnění a v jeho mezích stanoví podrobnosti zákonné povinnosti, samotná povinnost podrobit se stanoveným druhům pravidelného očkování je však stanovena § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. Z uvedeného vyplývá, že žalobci svým jednáním, které spočívalo v nepodrobení nezletilého syna ve stanovených termínech pravidelnému očkování proti uvedeným onemocněním, nesplnili povinnost stanovenou § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., čímž naplnili skutkovou podstatu přestupku na úseku zdravotnictví podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb.

K námitce promlčení (prekluze) uplynutím lhůty jednoho roku od doby, kdy měla být podána první dávka očkování, žalovaný uvedl, že postižené bylo nepodrobení se očkování, nikoli jednotlivé dávce, a v tomto případě porušení povinnosti stanovené v zákoně specifikované vyhláškou může dojít pouze po uplynutí lhůty pro podání poslední dávky hexavalentní očkovací látky, tedy dovršením 18. měsíce věku dítěte.

K námitce žalobců, že se dítě nepodrobilo očkování proti tuberkulóze, takže nebyla splněna podmínka pro očkování hexavalentní očkovací látkou tak, jak stanoví v § 4 odst. 1 vyhl. č. 537/2006 Sb., žalovaný uvedl, že podmínkou pro provedení tohoto druhu pravidelného očkování není samotné podrobení se předchozímu pravidelnému očkování proti tuberkulóze, nýbrž pouze zhojení postvakcinační reakce po tomto očkování, a to v případě, že k němu došlo. Dle názoru žalovaného je taková námitka vykonstruovaná uměle a nemá oporu v právní úpravě.

K žalobní námitce týkající se článku 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně žalovaný uvedl, že podle článku 5 Úmluvy může být sice jakýkoli zákrok v oblasti péče proveden pouze za podmínky, že k němu poskytne osoba svobodný a informovaný souhlas, resp. podle článku 6 jakýkoliv zákrok může být nezletilému proveden po souhlasu jeho zákonného zástupce, ovšem podle článku 26 Úmluvy se připouští, aby stát zákonem v zájmu bezpečnosti veřejnosti předcházel trestné činnosti, k ochraně veřejného zdraví nebo práv a svobod jiných omezil uplatnění výkonu práv a ochranných ustanovení v Úmluvě obsažených s výjimkou článků 11, 13, 14, 16, 17 a 19 – 21. Z uvedeného je zřejmé, že práva podle článku 5 a 6 Úmluvy nepatří mezi ty, které zákonem nelze omezit. Za irrelevantní shledal žalovaný námitku týkající se toho, že v jiných zemích není očkování povinné.

K námitce, že v případě očkování proti tetanu a hepatitidě B se nejedná o infekční nemoci, u nichž by bylo nebezpečí, že by je nezletilý syn mohl šířit, zmínil žalovaný, že v případě virové hepatitidy B, která je infekčním onemocněním, je možno nákazu šířit při provádění parenterálních zákroků ve zdravotnických zařízeních, při náhodných poraněních

ostrými předměty nebo při používání společných předmětů v komunitách. Pokud jde o tetanus, žalovaný uvedl, že povinnost podrobit se očkování proti tetanu je stanovena ust. § 4 odst.1 vyhl. č. 537/2006 Sb. společně s očkováním proti dalším tam uvedeným nemocem a nelze ji samostatně vyčlenit. Žalovaný rovněž zmínil, že díky propracovanému systému očkovací strategie došlo v České republice v průběhu let k dramatickému snížení výskytu některých onemocnění (spalničky, příušnice, zarděnky, tetanus a pod.), některá onemocnění se nevyskytují (přenosná dětská obrna). Žalovaný s ohledem na skutečnosti, které uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí, i ke skutečnostem, v nichž reagoval na žalobní námitky, navrhl, aby soud žalobě nevyhověl a aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně na základě poznatků z vlastní činnosti zahájil se žalobci správní řízení o přestupku podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měli dopustit tím, že nepodrobili povinnému očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B stanovenému v § 4 odst. 1 vyhl. č. 537/2006 Sb., a to v termínech stanovených uvedenými právními předpisy, očkování nezletilého R. K., nar. X, u něhož mohlo být očkování zahájeno již dne 21.9.2007 a ukončeno nejpozději dne 28.12.2008.

Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje se sídlem v Brně rozhodnutím ze dne 21.7.2009 č.j. 3949/2009/BM/PRAV uznala žalobkyni O. K. a žalobce Z. K. vinnými ze spáchání přestupku na úseku zdravotnictví uvedeného v § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měli dopustit tím, že nesplnili povinnost předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění stanovenou v § 46 odst. 1 a 4 zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s § 4 odst. 1 vyhl. č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem. Tohoto přestupku se měli dopustit tím, že nezajistili, aby se jejich nezletilý syn R. K., nar. X, podrobil u zvoleného praktického lékaře pro děti a dorost MUDr. J. E. základnímu očkování proti shora uvedeným onemocněním. Měl se podrobit těmto očkováním podle § 4 odst. 1 vyhl. č. 537/2006 Sb. v termínech stanovených tímto předpisem.

O odvolání, které žalobci proti tomuto rozhodnutí, jímž jim byla uložena každému pokuta ve výši 6.000,- Kč a náhrada nákladů správního řízení, bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze poté rozsudkem č.j. 4 A 3/2011-44 ze dne 29.4.2011 zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň rozhodl i o povinnosti žalovaného uhradit žalobcům náklady řízení. Městský soud v Praze svůj závěr odůvodnil odkazem na stanovisko vyslovené Nejvyšším správním soudem (NSS) ze dne 21.7.2010 č.j. 3 Ads 42/2010-92, neboť dospěl k závěru, že účastníci řízení - žalobci - neměli povinnost zajistit, aby jejich nezletilý syn se podrobil základnímu očkování stanovenému v ust. § 4 odst. 1 vyhlášky č. 537/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů, protože podle článku

4 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, o které pak rozhodl NSS rozsudkem č.j. 7As 88/2011-144 ze dne 20.6.2013 tak, že tento rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Vyšel přitom z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3.4.2012 č.j. 8 As 6/2011-120 publikovaného pod č. 2624/2012 Sbírky NSS, kde rozšířený senát ve svém většinovém stanovisku k uvedené věci vyslovil, že „*rámcová úprava povinnosti fyzických osob podrobit se očkování stanovená v § 46 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a její upřesnění ve vyhlášce Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, odpovídají ústavněprávním požadavkům, podle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (článek 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a meze základních práv a svobod mohou být upraveny pouze zákonem (článek 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).*“

Městský soud v Praze vázán právním názorem, který vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku s odkazem na stanovisko rozšířeného senátu věc znovu posoudil takto:

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci zaujali stanovisko, že svého syna očkování nepodrobí. K tomuto kroku se rozhodli z toho důvodu, že pokládají rizika spojená s očkováním dítěte za větší nebezpečí pro dítě než potenciální prospěch z tohoto očkování.

Soud dospěl k závěru, že tímto postojem žalobci nesplnili povinnost nechat syna očkovat v souladu s požadavky stanovenými v § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. Je třeba v této souvislosti odkázat na stanovisko, které zaujal NSS ve zrušujícím rozsudku, pokud jde o zákonnost stanovení povinnosti podrobit se ve stanovených případech pravidelnému očkování. Soud odkazuje na stanovisko rozšířeného senátu NSS ze dne 3.4.2012 č.j. 8 As 6/2011-120, podle kterého rámcová úprava povinnosti fyzických osob podrobit se očkování stanovená v § 46 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a její upřesnění ve vyhlášce Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, odpovídají ústavněprávním požadavkům, podle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona v jeho mezích a meze základních práv a svobod mohou být upraveny pouze zákonem.

Soud proto nedal za pravdu námitce vznesené v žalobě, která se týkala nezákonnosti tohoto postupu.

Další námitkou byla námitka promlčení, kdy žalobci poukázali na to, že je třeba počítat dobu páchání přestupku ode dne, kdy měla být podána první dávka očkovací látky. Žalobce nemůže být povolán k odpovědnosti za neočkování druhou, třetí a čtvrtou dávkou, protože pro jejich podání nebyly splněny předpoklady.

Soud při posouzení této otázky vyšel z toho, že zákonem je stanovena povinnost podrobit se stanovenému druhu očkování, nejedná se tedy pouze o stanovení určité dávky. Vyhláška, která zákon provádí, pouze specifikuje jednotlivé termíny očkování. Soud v této věci dal za pravdu žalovanému, který konstatoval, že povinnost podrobit se určitému druhu očkování je splněna podáním poslední, tedy v případě hexavalentní očkovací látky čtvrté dávky, t.j. dovršením 18 měsíce věku dítěte. Je třeba vycházet z toho, že k porušení této povinnosti může dojít tehdy, kdy marně uplynula lhůta pro podání poslední dávky očkovací látky. V tomto případě tedy nenastala prekluze podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Syn

žalobců dovršil 18 měsíců věku dne 29.12.2008. Prekluzivní lhůta začíná běžet teprve od tohoto dne.

Další námitka se týká podmínky pro očkování hexavalentní očkovací látkou, kdy touto podmínkou dle názoru žalobců je očkování proti tuberkulóze k němuž nedošlo, takže nebyly splněny podmínky pro očkování hexavalentní očkovací látkou.

Soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou a odkazuje zcela na vyjádření žalovaného, který odkázal na znění ust. § 4 odst. 1 vyhlášky č. 537/2006 Sb., kde se stanoví, že základní očkování proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B se provede v době od započatého 13 týdne po narození dítěte, vždy však až po zhojení postvakcinační reakce po očkování proti tuberkulóze. Ze znění tohoto ustanovení je tedy zřejmé, že podmínkou není očkování proti tuberkulóze jako takové, ale stav po tomto očkování, kdy má dojít nejdříve ke zhojení postvakcinační reakce po tomto očkování. Je tedy třeba dát za pravdu žalovanému, že samo nepodrobení se pravidelnému očkování proti tuberkulóze do konce 6. týdne po narození dítěte neznemožňuje provedení dalších druhů pravidelného očkování.

Pokud jde o další námitku týkající se článku 6 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně, podle kterého je nezbytný informovaný souhlas k zákroku v oblasti péče o zdraví a je v této souvislosti odkazováno i na skutečnosti týkající se očkování v jiných demokratických zemích, např. v řadě zemí EU, odkazuje soud na znění článku 26 Úmluvy podle kterého se připouští, aby stát zákonem v zájmu bezpečnosti veřejnosti, předcházení trestné činnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných omezil uplatnění výkonu práv a ochranných ustanovení v Úmluvě obsažených s výjimkou článků 11, 13, 14, 16, 17, 19 – 21. Z toho je zřejmé, že práva podle článku 5 a 6 Úmluvy nepatří mezi ty, které zákonem nelze omezit. Podle článku 5 Úmluvy může být jakýkoli zákrok v oblasti péče o zdraví proveden pouze za podmínky, že k němu poskytne osoba svobodný a informovaný souhlas a podle článku 6 jakýkoli zákrok může být nezletilému proveden po souhlasu jeho zákonného zástupce, avšak jedná se o práva, která lze zákonem omezit. Podle článku 26 Úmluvy je přípustné, aby stát v zájmu ochrany zdraví populace a jejích skupin zákonem omezil právo osoby udělit souhlas k zákroku v oblasti péče o zdraví, a to i pro případ, že k udělení souhlasu je příslušný zákonný zástupce nezletilé osoby. Zákon č. 258/2000 Sb. právo udělit souhlas omezil mimo jiné pro případ pravidelného očkování, kterému se v zájmu ochrany zdraví populace před infekčními onemocněními musí podle § 46 odst. 1 zmíněného zákona podrobit všechny fyzické osoby, které jsou hlášeny k trvalému pobytu na území ČR, jakož i cizinci, jimž byl na území ČR povolen trvalý nebo dlouhodobý pobyt. Jde tedy o ochranu osob, u nichž se předpokládá, že se na území ČR budou vyskytovat trvale nebo po delší dobu. Stát rozhodl, že omezení práva na svobodný a informovaný souhlas je v ČR ve vztahu k pravidelnému očkování omezený a zakotvil to v ust. § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. Tímto zákonem jsou správní orgány vázány a nemohou samy posuzovat nezbytnost stanoveného omezení práva na svobodný a informovaný souhlas.

K námitce týkající se skutečností v jiných demokratických zemích, kde není očkování povinné, soud uvádí, že toto není v rámci tohoto řízení posuzováno, neboť se v tomto případě jedná o očkování osob podléhajících právnímu řádu ČR.

Pokud jde o námitku nepodrobení se očkování proti tetanu, který není přenosnou nemocí, nebo proti hepatitidě typu B, která se u malých dětí přenáší pouze tělními tekutinami, odkazuje soud na vyjádření žalovaného, který konstatoval, že očkování proti tetanu a proti

virové hepatitidě typu B není samostatným druhem očkování, ale látky chránící před uvedenými infekcemi jsou součástí hexavalentní očkovací látky. Pokud jde o virovou hepatitidu typu B, ta je infekčním onemocněním a dle názoru soudu k přenosu nákazy může dojít při provádění různých zákroků ve zdravotnických zařízeních. Může k němu dojít i při náhodných poraněních nebo při užívání společných předmětů. Je třeba poukázat v případě očkování proti tetanu i virové hepatitidě typu B, že díky tomuto očkování došlo ke snížení procenta nosičů virové hepatitidy pokud jde o hepatitidu, a pokud jde o tetanus, v posledních letech díky proočkovanosti populace byly zaznamenány pouze ojedinělé případy onemocnění. Soud má tedy za to, že zákonem stanovená povinnost i uvedeného očkování je v zájmu celé populace i jednotlivce.

K námitce týkající se prostupnosti celého schengenského prostoru soud uvádí, že právě provedené očkování u populace na území ČR má jistě přínos v tom, že tato populace je více chráněna při této prostupnosti mezi jednotlivými státy, kde např. očkování povinné není.

Pokud se žalobci domnívali, že samotné očkování je větším nebezpečím pro dítě než prospěch z tohoto očkování, poukazuje soud na to, že očkování je prováděno praktickým dětským lékařem, který posoudí, zda v případě dítěte by očkování ohrozilo jeho zdraví s ohledem na jeho aktuální zdravotní stav. Pokud by snad zdravotní stav syna žalobců neumožňoval provedení očkování, bylo by postupováno v jeho případě individuálně, avšak jak z provedeného šetření vyplývá, tato situace v případě syna žalobců nebyla dána.

Soud neshledal námitky uvedené v žalobě důvodnými, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. Soud přitom vycházel ze stanoviska, které vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku a jímž zavázal Městský soud v Praze ve věci posouzení otázky, zda rámcová úprava povinností fyzických osob podrobit se očkování stanovená v zákoně o ochraně veřejného zdraví a jejich upřesnění v prováděcí vyhlášce o očkování proti infekčním nemocem odpovídá ústavněprávním požadavkům. V tomto bodě neshledal soud v souladu se stanoviskem NSS žalobu důvodnou. Pokud jde o ostatní žalobní body uvedené v žalobě, soud se k nim vyjádřil v nyní vydaném rozsudku a neshledal tyto námitky rovněž důvodnými.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci ve věci úspěch neměli, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 31. října 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová